

En la presentació d'aquesta secció, en Joan Ramon i jo vam voler reflectir la necessitat que té un poble de conèixer la vida dels seus veïns; hi ha una dita popular que sintetitza el que volem dir: «Cada persona és un món». Ja sabem que no trobariem grans proeses, però sí aquelles petites coses que fan que la vida no ens sigui tan monòtona.

Fent un petit repàs d'aquest primer any d'«Homenots», cal dir que hem intentat explicar una mica la vida d'uns besalunencs i, com era d'esperar, les entrevistes les hem plantejades entorn al que ells més estimaven, coneixien, o a una part de la seva vida que els havia caracteritzat. L'homenot que necessitàvem en aquestes dates, era una persona molt representativa d'aquestes diades, i qui millor que la il·lusió, el mal i la ingenuïtat. Ens hem posat un bon calçat, i hem anat a cercar el Dimoni; com era d'esperar, no ha estat gaire difícil, perquè ens sembla que era ell qui ens anava buscant feia temps. Trobar dos minyons ingenus ja ens ha costat un xic més, però vam pensar que per anar a trobar dos pastors, el millor era anar a fer una becaïna en un prat, on vam conèixer en Rossinyol i en Coucut; per als tercers ja no sabem com fer-ho, sort que la Rosa va trobar un missatger de Ses Majestats que venia a recollir les cartes dels nens de la nostra vila. Ens va preparar una entrevista en un mas de Caixàs, i no us podeu pas imaginar com anaven de mudats!, i els camells, pobres bèsties, tan carregats que quasi no podien caminar. Sort que amb les carrosses treien una mica de pes als animals. I hem de tenir en compte, segons ens ha dit el Rei Blanc, que degut a la crisi aquest any han portat menys coses.

Quan va començar l'entrevista tots hi volien dir la seva. Vam posar ordre, i el primer qui contestà fou el Rei Negre, que no és gens vergonyós.

–D'on veniu?

–De l'Orient, que està molt i molt lluny d'aquí.

–Com heu tingut el viatge?

Com ens passa cada any, ha estat molt variat; hi ha llocs on fa molta fred, i en d'altres molta calor.

–Què porteu per als nens de Besalú?

A més dels regals, els hem portat tres coses que no poden faltar als infants: alegria, germanor i il·lusió.

–I per a la gent gran?

Els hem portat esperança en el futur, que tinguin comprensió amb els joves i els petits, i molta alegria perquè la puguin compartir.

–Com trobeu el món que heu travessat?

Hi ha llocs on manca molta pau i ja no tenen esperança de trobar-la, però en d'altres tenen una gran fe cara al futur. Depèn molt dels llocs i de les persones.

Ara li toca el torn al Rei Ros. Té els cabells daurats com l'or, i amb la llum li fan uns reflexos molt bonics.

–Què us sembla, el nostre país?

És molt bonic i, a més, teniu la joia de no estar en guerra i de poder posar el plat a taula cada dia.

–Quines propostes farieu cara al futur?

Que tothom intentés ésser just, perquè ja sabeu la dita: «El que no vulguis per a tu, no ho vulguis per a ningú».

–Com heu trobat els revolts de Caixàs?

Jo ja els recordava d'altres anys; aquell indret és molt perillós i, si no vas amb compte, els camells patinen.

–Com ho feu, per anar en tantes cases a la vegada?

Per als Reis hi ha poques coses impossibles; tenim uns dons, i els hem de fer servir per a un bé.

–Feu servir escales, o voleu per pujar?

Volem, encara que hi ha llocs que ens ho preparen molt i és més fàcil, sobretot des que hi ha ascensors.

El darrer ha estat el més seriós, el Rei Blanc.

–Què us han demanat?

Moltes coses, sobretot joguines.

Compliu totes les comandes?

Dissortadament hi ha vegades que no, perquè estem en una època de crisi.

–És cert que hi ha nens que es queden sense joguines?

Ací no, però en terres molt llunyanes n'hi ha que es queden sense res. En d'altres llocs no podem anar-hi perquè no hi ha camí.

–Els nens que en tenen, no haurien de donar-ne als qui no en tenen?

És clar que sí, ells o els seus pares, però no hi hauria d'haver infants sense joguines.

–Doneu-nos la vostra definició de la solidaritat.

És la unió, que els uns ajudin els altres, que els qui tinguin donin als qui no tenen res.

* * *

El següent entrevistat es el Dimoni. No sabeu la pudor de socarrimat que feia!

–Fa molts segles que ets ací?

Sí, sempre hi he estat i sempre hi seré.

–Has fet feina?

Déu n'hi do... És que la gent es pot temptar molt fàcilment.

–La gent t'hi ajuda?

Sí, jo diria que estem tau a tau.

–Com veus el futur?

